

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi S. D.

o wznowienie postępowania w sprawie I Cr 330/89 Sądu Wojewódzkiego, zakończony prawomocnym wyrokiem z dnia 5 września 1989 r. w sprawie z powództwa małoletniej W. K. reprezentowanej przez matkę M. K. i M. K. przeciwko W. D.

o ustalenie ojcostwa i alimenty,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 stycznia 2013 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 22 marca 2012 r., ,

oddala zażalenie; przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego adwokatowi R. C. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) podwyższoną o należny podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 marca 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę S. D. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 5 września 1989 r., w sprawie z powództwa małoletniej W. K. reprezentowanej przez matkę M. K. i M. K. przeciwko W. D. o ustalenie ojcostwa i alimenty.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy S. D. wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Sąd Okręgowy - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej - nie przekroczył zakreślonych treścią art. 410 § 1 k.p.c. granic kontroli wstępnej.

Możliwość wniesienia skargi po upływie terminu oznaczonego w art. 408 k.p.c. dotyczy jedynie dwóch wypadków wznowienia (skarga o wznowienie postępowania opiera się o podstawę pozbawienia strony możliwości działania lub podstawę związaną z nienależytą reprezentacją strony). Wówczas wystarcza zachowanie terminu trzymiesięcznego od momentu, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia (art. 407 k.p.c.).

Żaląca powoływała się na drugą z wymienionych podstaw. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie jest reprezentowany pogląd, że nawet niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez pełnomocnika (co zresztą w niniejszej sprawie nie zostało nawet uprawdopodobnione) nie oznacza nienależytej reprezentacji strony w rozumieniu art. 401 pkt 2 zdanie 1 i art. 408 k.p.c. (zob. orzeczenia: z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, nr 9, poz. 172; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 15; z dnia 25 stycznia 2001 r., IV CO 23/00, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2002 r., III AO 23/02, OSNP 2003, nr 18, poz. 11; z dnia 26 marca 2003 r., II CZ 26/03, OSNC 2004, nr 6, poz. 95; z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CZ 27/03, nie publ.; z dnia 10 listopada 2004 r., II CZ 128/04, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., II CZ 106/07, nie publ.; z dnia 18 marca 2008 r., IV CZ 10/08, nie publ.).

Z tych już tylko przyczyn zażalenie nie podlegało uwzględnieniu.

